

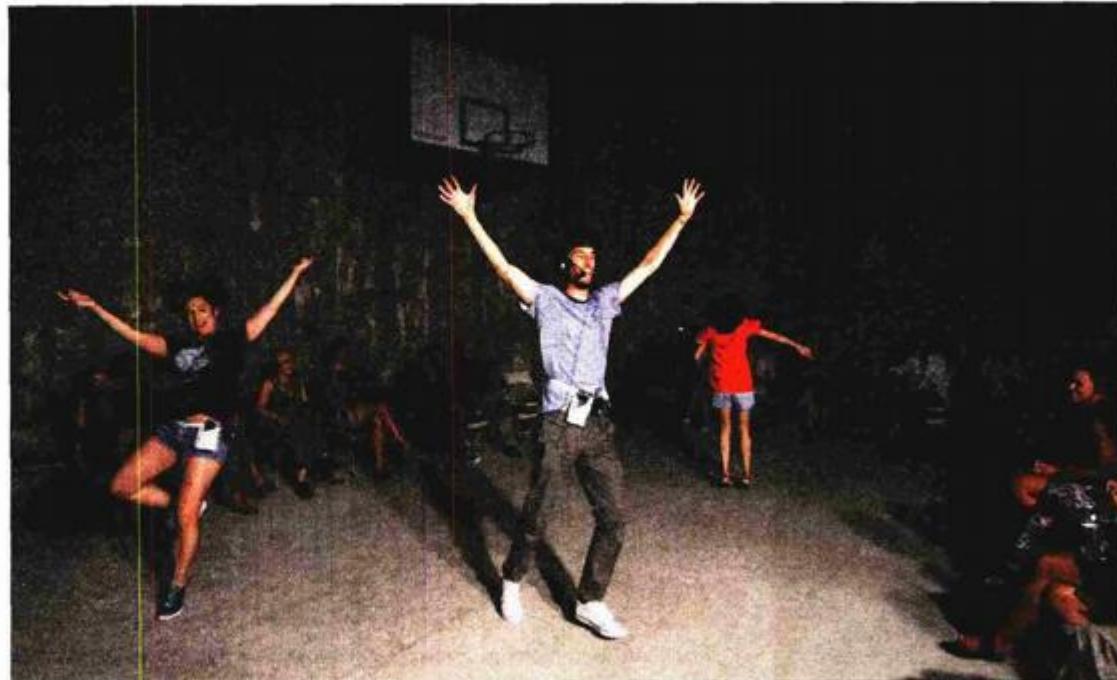
NOVA DRAMSKA PUSTOLOVINA 64. IGARA

'Otac hrabrost' - svakodnevn

PIŠE. ANA PROHASKA/ FOTO: DLJI

GENERALNA proba dramske premijere projekta „Otac hrabrost“, autora i redatelja Borisa Bakala koja je održana ovog ponedjeljka okupila je brojnu znatiželjnu festivalsku publiku koja je startala u novu dramsku pustolovinu ovogodišnjih 64. Igara sa i kroz pet lokacija istovremeno.

Mjesta se kreću od onih reprezentativnih poput Sponze do manje reprezentativnih, kao što je pojas ispod zidina na Buži. Tako je Bakal za ovaj interdisciplinarni projekt, uz spomenute izabrao još nekoliko lokacija, kulturnih za život Grada – igralište ispod tvrđave Minčete, Osnovna škola Marin Getaldić ili Centar te Collegiumu Ragusinum. Do kraja predstave svi su obišli pet navedenih lokacija, svatko sa svojim doživljajem predstave, a zapravo odabirom početne lokacije svatko je dobio predstavu samo

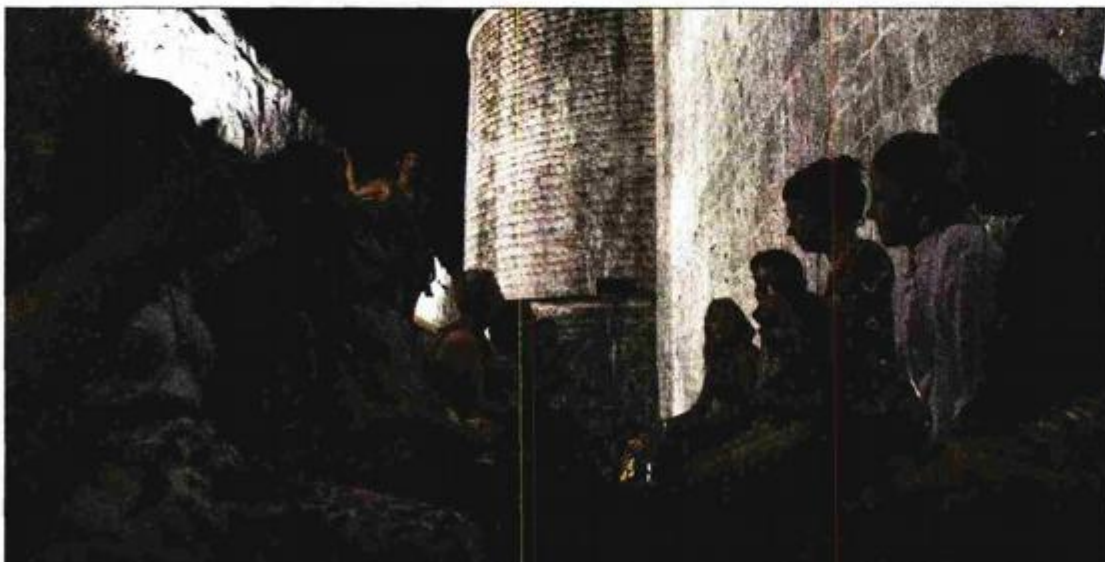
za sebe. Potpisnica ovih redaka krenula je u dramsku pustolovinu iz Osnovne škole Marina Getaldića, iz učionice u kojoj je naučila čitati i pisati, dalje je nastavila preko Jezuita, u Collegium Ragusinum, pa kroz Karmen gdje je voditeljica Ivana Krizmanić okupljene upoznala sa, dubrovačkom učiteljicom Marijom Miletić (izmišljeno ime jer se njen identitet nikada nije saznao) koja se zaljubila u pilota Vaclava Helmiha, koji

se avionom davne 1936. srušio na Prijekome i pritom poginuo. S njime je bio i kolega Svetozar Pantović Pantić. Dolazak u Sponzu, simbolizirao je svojevremenu diskusiju pod vedrim nebom o povijesti i značenju tog, za Dubrovačku Republiku značajnom objektu. Stradunom, pa uz Žudiosku publika je stigla do Pelina, do zamišljene kuće imaginarne Marije Miletić koja je tu živjela s obitelji. Nakon toga na Bužu, pa preko Pelina do

igrališta ispod Minčete.

ODNOS S GRADOM

„Otac hrabrost“ je okvir za propitkivanje toga što može biti hrabrost u individualnom izlaganju sebe, istražuje i temu odgovornosti, kako za učinjeno i doživljeno, tako i za videno. Bavi se i onim što je važno glumcu, umjetniku, pojedincu, zajednici... Od tuda potiče i odgovornost gledatelja koji će sami odlučiti s koje će lokacije krenuti u dramsku pustolovinu. Predstava tematizira odnos prema Gradu želeći ostvariti dijalog s njegovim stanovnicima. Iako je vrijeme predstave sadašnje, nekoliko paralelnih slika i epizoda na nekoliko gradskih lokacija sasvim sigurno sa sobom donosi prisjećanje na prošlo, zaboravljeno vrijeme, događaje i ljude. Stoga je bilo zanimljivo promatrati starije dubrovačke gospode koje su, prolazeći gradskim ulicama, prisjetile se nekih starih, danas

no suočavanje s besmisлом

zaboravljenih betula, događaja i osoba.

Prilikom istraživanja pojedinih lokacija, uspostavlja se kontakt s ljudima koji tamo žive ili rade. Da je tome tako svjedoči i činjenica da su neki stanovnici s prozora sudjelovali i promatrali predstavu. Naravno, naišao bi i pokojni zalutali stranac koji bi se na par minuta priključio ostatku publike na njihovom putovanju.

- Želim u ovoj predstavi više indirektno nego direktno (i više nego ikad prije), progovoriti o paradoksima postojanja. O razmicanju i odustajanju od iluzije i o svakodnevnom suočavanju s besmisлом. O kontinuitetu diskontinuiteta, o odustajanju bez odustajanja od sebe, od vjernosti i povjerenja, od strpljivosti i od igre. Nikad se nisam zadovoljavao dijagnozom, lakom dijagnozom postojećeg i svakodnevnog nego sam inzistirao na uvidu u mnogoznačje i polimotrišta tog istog, uz prizivanje ili ukazivanje na promjenu ili katarzu. Zajednice ili sebe. Uvijek sam htio sudionike-osjetitelje-publiku uroniti u proces kazališnog stvaranja po sebi. Podijeliti odgovornost za videno. Ovdje se pak u predstavi 'Otac hrabrost' predstava konstantno raspada u samu sebe i inzistira na svojoj fragilnosti da bi nam najdublje moguće progovorila i možda hrabro, o krhkosti postojanja i teškoći postojanosti, kao i žrtvi postojanosti. O velikoj žrtvi postojanosti. I pritom želi nasmijati. Razgaliti svojim nepostojanošću, upornosti i drskosti. O baš svemu. Svemu što nam/vam padne napamet. Ona svjedoči mogućem nastanku i nestanku jednog grada: onima

Predstava konstantno raspada u samu sebe i inzistira na svojoj fragilnosti da bi nam najdublje moguće progovorila i možda hrabro, o krhkosti postojanja i teškoći postojanosti, kao i žrtvi postojanosti – ističe Boris Bakala

koji su bili, onima koji jesu i onima koji će tek doći – riječi su redatelja Borisa Bakala.

Uz autora i redatelja Borisa Bakala, autorski tim čine dramaturginja Nina Gojić, asistentica redatelja Mila Pavičević, te scenograf Leo Vukelić i umjetnički suradnik Aitchison William koji sudjeluju i kao izvođači. Festivalski dramski ansambl čine Hrvojka Begović, Mia Biondić, Goran Bogdan, Srećko Horvat, Jelena Lopatić, Ivana Krizmanić, Zrinka Kušević, Emil Matešić, Bojan Mucko, Amanda Prenkaj, Marina Redžepović, Marija Šegvić te Silvio Vovk koji su ujedno potpisani i kao koautori projekta.

